

Arrest

nr. 165 117 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt gemotiveerd zijn:

“In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2015 werd ingediend door:

Naam: S(...) Voornamen: L(...) K(...)

Nationaliteit: India Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: Weg naar Zwartberg, 140 3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- verklaring onder ede dd. 17.03.2015 vanwege betrokkene waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen roe- rende of onroerende goederen bezit, dat zij geen enkele vorm van inkomen heeft en dat haar zoon haar financieel ondersteunt: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 02.10.2014 (BVBA T(...) I(...)) op naam van de referentiepersoon; bijhorende loonfiches voor de periode januari 2015 - maart 2015.
- geldstortingen Western Union dd. 22.11.2013, 03.12.2013, 05.05.2014, 10.06.2014, 11.07.2014, 01.09.2014 en 13.09.2014 vanwege de referentiepersoon ten voordele van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in de periode november 2013 - september 2014 op eerder onregelmatige basis geld ontving vanwege de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn. Bijgevolg blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980. De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993). Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000). In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.) Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden. Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. DVZ dient aldus rekening te houden met de gebruiken en mogelijkheden om bepaalde bewijzen te kunnen aanbrengen die stroken met de juridische mogelijkheden in het land van herkomst. In India bestaat geen "kadaster" waarbij men op onafhankelijke manier kan laten bevestigen dat betrokkene niet over eigendommen beschikt. Dit nazicht kan enkel worden gebaseerd op de verklaringen van betrokkene zelf via een geijkt systeem van het afleggen van een affidavit verklaring. DVZ kan bezwaarlijk verlangen dat betrokkene overgaat tot de aflevering van documenten die in het land van herkomst niet kunnen worden afgeleverd, of waarvan een negatief bewijs niet kan worden geleverd. Algemeen wordt aanvaard dat een negatief zo goed als onbewijsbaar is. Betrokkene heeft een aanzienlijke inspanning geleverd via de affidavit om met alle mogelijke middelen van recht het negatief bewijs te bewijzen. Maar hiertegenover staat dan weer dat DVZ als tegenpartij dient te worden geconfronteerd met de eis om het positieve bewijs te leveren. DVZ miskent dan ook haar eigen bewijslast en maakt zich er al te gemakkelijk van af door de affidavit naar de prullenbak te verwijzen zonder de feitelijke en juridische consequenties in acht te nemen voor verzoeker. Het is overduidelijk dat in casu niet afdoende werd rekening gehouden met alle aanwezige elementen in het dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting oefent ter zake een marginaal toetsingsbevoegdheid uit en is weliswaar niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is wel bevoegd om in het kader van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot

haar besluit is gekomen. (Cfr. R.v.ST nr. 101.624 van 7 december 2001) Aangezien tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de affidavit en de praktische onmogelijkheid om een ander negatief bewijs te leveren, is de beslissing genomen op foutieve gronden en uiteraard uiterst kennelijk onredelijk. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheids –redelijkheids en rechtszekerheidsbeginsel zijn dan ook manifest geschonden. Dat de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken gezien het voorgaande dan ook getuigt van kennelijk onredelijk gedrag, waardoor op manifeste wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verzoeker. De beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden en de motiveringsplicht. Dat om voormelde redenen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd.”

Verder stelt zij in haar verzoekschrift nog wat volgt:

“6. Onvermogenheid

Tegenpartij houdt voor dat verzoeker niet afdoende manier aantoont effectief onvermogen te zijn en te moeten steunen op de financiële input van de referentiepersoon.

Deze redenering is niet correct.

Verzoeker heeft een affidavit opgemaakt waaruit uitdrukkelijk blijkt dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen bezit.

Dergelijk affidavit heeft inderdaad een beperkte juridische waarde aangezien het een eigen verklaring van betrokkene betreft waarvan de bewijswaarde in vraag kan worden gesteld, doch niet kan worden genegeerd zonder de juridische implicaties hiervan na te gaan voor betrokkene indien zij een leugenachtige verklaring zou voorbrengen.

Dergelijk Affidavit dient te worden gelijkgesteld met een verklaring onder ede!

Verzoeker heeft echter alle nodige middelen ingeschakeld om ook op objectieve manier aan te tonen dat zij inderdaad onvermogen is en financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Zo worden thans volgende documenten voorgebracht:

☐ *Een verklaring van een beëdigd ambtenaar die op basis van eigen nazicht heeft vastgesteld dat betrokkene geen eigen inkomen heeft, noch onroerende goederen beschikt.*

Evenwel is diens bevestiging gebaseerd op de oorspronkelijk affidavit.

☐ *Een verklaring van het bureau waar alle diensten worden gegroepeerd die bevestigt dat de verklaring van betrokkene dat zij geen inkomenspensioen, gehandicapten, of overlevingspensioen ontvangt.*

Deze beide documenten ondersteunen aldus integraal het standpunt dat betrokkene niet over eigen inkomsten beschikt, deze ook niet kan creëren en aldus financieel afhankelijk is van derden.

Aan de hand van niet betwiste elementen, komt aldus vast te staan dat betrokkene beroep moet doen op derden op te overleven, waarbij de geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene vaststaan, bewijzen worden en aldus niet voor betwisting vatbaar is.

Het mag dan ook geen twijfel lijden dat partijen wel degelijk hebben aangetoond dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.”

2.2.1. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van dit beginsel, maar licht op geen enkele wijze toe hoe het in casu met de voeten zou zijn getreden. Dit middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het

aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij, in het kader van haar aanvraag, moet aantonen dat zij in het verleden ten laste was van haar zoon. Zij voelt zich echter gegriefd door het feit dat de bewijswaarde van de affidavit die zij bij haar aanvraag had gevoegd niet wordt aangenomen en betoogt dat in India geen kadaster bestaat waarbij men op onafhankelijke manier kan laten bevestigen dat zij niet over eigendommen beschikt. Men kan zich enkel baseren op de verklaringen van betrokkene zelf via een geijkt systeem van het afleggen van een affidavit-verklaring, zo stelt zij, en zij heeft dus een aanzienlijke inspanning geleverd om met alle mogelijke middelen van het recht te bewijzen dat zij geen eigendommen heeft. De verwerende partij, zo gaat zij verder, heeft geen rekening gehouden met de gebruiken en mogelijkheden om bepaalde bewijzen te kunnen aanbrengen die stroken met de juridische mogelijkheden in het land van herkomst. Er werd derhalve geen rekening gehouden met de aanwezige elementen in het dossier en met de praktische onmogelijkheid om een negatief bewijs te leveren, anders dan de affidavit.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot de affidavit oordeelde de verzoekende partij dat het een verklaring op eer is die niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, zodat ze niet in overweging kan worden genomen als afdoende bewijs. De verzoekende partij betwist niet dat een dergelijk stuk is opgemaakt op grond van haar eigen verklaringen, in tegendeel, zij erkent dat de "bepaalde juridische waarde" ervan, en toont derhalve niet aan dat de beoordeling van het stuk door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn, laat staan dat hierover niet voldoende zou zijn gemotiveerd. De bewering van de verzoekende partij dat zij niet op een andere wijze zou kunnen aantonen dat zij over geen eigendommen beschikt, brengt geen soelaas: in het kader van het indienen van de aanvraag wordt de bewijslast gedragen door de aanvrager, die het bewijs van het ten laste zijn met alle volgens haar nuttige bewijsstukken kan aantonen. Maar, zoals reeds gesteld, is de verwerende partij er niet te gehouden om elke vorm van bewijs te aanvaarden. Daarbij komt nog dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag nooit heeft aangegeven dat zij het bewijs slechts op deze manier kon leveren.

De verzoekende partij toont verder niet aan welke stukken door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd voorafgaand aan het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

2.2.4. Bij het verzoekschrift worden nog twee stukken gevoegd, die dateren van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Zij kan deze documenten echter niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die

bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.5. Waar de verzoekende partij ten slotte nog betoogt dat de geldstortingen van de referentiepersoon aan haar vaststaan, en dus vaststaat dat zij beroep moet doen op derden om te overleven, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het gegeven dat betrokkene in de periode november 2013-september 2014 op eerder onregelmatige basis geld ontving vanwege de referentiepersoon, geen afbreuk doet dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij alle bij de aanvraag gevoegde stukken heeft beoordeeld en er op afdoende manier over heeft gemotiveerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst. Noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van redelijkheids- of zorgvuldheidsbeginsel zijn aangetoond.

2.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS